

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, zastoupen JUDr. Bc. Milanem Čmelíkem, advokátem se sídlem Lidická 405/3, Jablonec nad Nisou, proti žalovanému: **Český úřad zeměměřický a katastrální**, se sídlem Pod sídlištěm 1800/9, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2017, č. j. ČÚZK-09163/2017-21/R, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 7. 12. 2018, č. j. 59 A 10/2018 - 60,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 7. 12. 2018, č. j. 59 A 10/2018 - 60, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Českého úřadu zeměměřického a katastrálního ze dne 18. 12. 2017, č. j. ČÚZK-09163/2017-21/R, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 21.600 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Bc. Milana Čmelíka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

[1] Zeměměřický a katastrální inspektorát v Liberci (dále jen „inspektorát“) rozhodnutím ze dne 8. 6. 2017, č. j. ZKI LI-P-1/194/2017-12, shledal žalobce odpovědným za správní delikt podle § 17b odst. 1 písm. c) bod 1. zákona č. 200/1994 Sb., o zeměměřictví a o změně a doplnění některých zákonů souvisejících s jeho zavedením (dále jen „zákon o zeměměřictví“). Správního deliktu se měl dopustit tím, že jako úředně oprávněný zeměměřický inženýr dne 29. 12. 2016 pod číslem ověření 56/2016 ověřil výsledek zeměměřické činnosti - zakázka číslo 28/2015 i technickou zprávu ke zjišťování průběhu hranic pozemků pro obvody pozemkové úpravy, vše v k. ú. L., okres Česká Lípa, nesplňující požadavky stanovené předpisy na správnost a úplnost náležitostí, tedy nedodržel povinnosti stanovené tímto zákonem pro ověřování výsledků zeměměřických činností využívaných pro katastr nemovitostí České republiky. Za toto jednání inspektorát uložil žalobci podle § 17b odst. 2 zákona o zeměměřictví pokutu ve výši 15.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí inspektorátu odvolání, které žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

II. Rozsudek krajského soudu

[3] Rozhodnutí žalovaného pak žalobce napadl žalobou, ve které namítal zejména neurčitost výroku rozhodnutí inspektorátu.

[4] Krajský soud žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji.

[5] Dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí inspektorátu byl srozumitelný a plně odpovídající požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu. Protiprávní jednání žalobce spočívající v ověření výsledku zeměměřické činnosti, který nesplňoval požadavky stanovené právními předpisy na správnost a úplnost náležitostí, bylo dostatečně identifikováno. Inspektorát dostatečně konkrétně vymezil, že se jednalo o výsledek zeměměřických činností i technickou zprávu ke zjišťování průběhu hranic pozemků pro obvody pozemkové úpravy, a zároveň i specifikoval k. ú. L., okres Česká Lípa, jehož se výsledky zeměměřických činností týkaly. Ve výroku bylo rovněž uvedeno datum, kdy žalobce ověření provedl a pořadové číslo ověření. Skutek byl dostatečně identifikován tak, aby žalobcovo jednání nemohlo být zaměněno s jiným.

[6] Podle soudu výrok rozhodnutí nebyl neurčitý z důvodu žalobcem zmiňované absence § 13 odst. 1 a), b) či d) zákona o zeměměřictví, které primárně stanoví rozsah úředního oprávnění udělovaného pro ověřování. Z formulace výroku totiž lze dovodit, jakou právní normu stěžovatel porušil. Pro srozumitelnost rozhodnutí tak postačuje, pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí konkretizoval, že ověření dokumentace zjišťování průběhu hranic obvodu pozemkové úpravy jako výsledku zeměměřických činností ve veřejném zájmu svou povahou odpovídá oprávnění dle § 13 odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřictví. Žalovaný v tomto směru vycházel ze stanoviska ČÚZK ze dne 9. 5. 2017, podle něhož jde o ověřování zeměměřických činností spadajících pod § 13 odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřictví. Na toto stanovisko přitom odkazoval i inspektorát.

[7] Krajský soud rovněž nepřisvědčil žalobci, že by správní orgány nesprávně aplikovaly pojem zeměměřická činnost a špatně vyložily pojem zjišťování průběhu hranic dle katastrální vyhlášky. Za důvodnou nepovažoval ani námitku absence řádného

odůvodnění. Zdůraznil, že rozhodnutí inspektorátu a žalovaného tvoří jeden celek, přičemž z obou rozhodnutí je seznatelné, jakého protiprávního jednání se měl žalobce dopustit.

III. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] První a nejrozsáhlejší část kasační argumentace se týká nesprávného posouzení námitky neurčitosti výroku rozhodnutí inspektorátu. Z výroku totiž dle stěžovatele vyplývá, že výsledek zeměměřické činnosti byl specifikován naprosto neurčitým a nedostatečným způsobem, což činí napadené rozhodnutí i rozsudek soudu nepřezkoumatelnými. Vysvětlil, že zakázka č. 28/2015, uvedená ve výroku, je zakázkou společnosti ALINEX, s. r. o. pro zpracování návrhu komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Luka na základě uzavřené smlouvy o dílo, která obsahuje velké množství oborově rozličných činností včetně několika různých činností zeměměřických. Výrok inspektorátu neupřesnil ani žalovaný na základě odvolací námitky a způsobil tak nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí jako celku. Stěžovatel nesouhlasí s postupem krajského soudu, který neshledal potřebu provést dokazování stěžovatelem předkládanou smlouvou o dílo uzavřenou se společností ALINEX, s. r. o., ačkoliv právě v této smlouvě jsou vymezeny činnosti, které stěžovatel prováděl. V souladu s konstantní judikaturou správních soudů (např. rozsudkem č. j. 7 As 11/2006 - 92) je naprosto legitimní, aby účastník řízení i v případě jiného správního deliktu jednoznačně věděl, za porušení jaké konkrétní povinnosti je sankcionován.

[10] Správní orgány též pochybily, pokud neuvedly, při ověřování kterého z taxativně vymezených výsledků zeměměřických činností uvedených v § 13 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona o zeměměřictví mělo dojít ke spáchání jiného správního deliktu.

[11] Žalovaný i krajský soud chybně aplikovali § 74 ve vztahu k § 59 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), pokud je v odůvodnění rozhodnutí inspektorátu, žalovaného i soudu nepřezkoumatelným způsobem zmíněna pouze část dokumentace zjišťování hranic podle § 59 odst. 1 písm. b), a to jen doklady ze zjišťování hranic pozemků podle § 59 odst. 3 písm. a) katastrální vyhlášky. Tato pouze dokladová část zjišťování hranic obvodu pozemkové úpravy není předmětem ověření podle zákona o zeměměřictví a stěžovatel musel její technickou zprávu ověřit pouze na základě neoprávněného požadavku katastrálního úřadu, a to s přihlédnutím k dalším okolnostem (viz bod 21 žaloby) v podstatě v tísni. Skutková podstata spáchání jiného správního deliktu nemá podle stěžovatele oporu ve spisovém materiálu.

[12] Závažný nedostatek spatřuje stěžovatel v bodě 46 rozhodnutí žalovaného, v němž správní orgán podrobně odůvodňuje způsob vytyčování hranic pozemku podle katastrální vyhlášky doplněné barevným soutiskem stavu katastrální mapy s ortofotem. Stěžovatel dále uvedl, že ho správní orgány nesprávně sankcionovaly za to, že v dokladové části

dokumentace zjišťování hranic bylo jen konstatováno, že některé body nebyly v době šetření označeny trvalým způsobem.

[13] V rámci druhého okruhu kasační argumentace stěžovatel namítl nesprávný výklad pojmu zeměměřická činnost. Uvedl, že zjišťování hranic na obvodu pozemkových úprav není zeměměřickou činností ve smyslu § 3 a násl. zákona o zeměměřictví, neboť zde tato činnost není uvedena.

[14] Třetí část kasační stížnosti je zaměřena na nesprávnou aplikaci katastrální vyhlášky týkající se pojmu zjišťování hranic. Ve čtvrté části kasační stížnosti stěžovatel namítl, že správní orgány ve svých rozhodnutích řádně neodůvodnily údajné protiprávní jednání stěžovatele odpovídajícím vymezení toho, jaké ustanovení obecně závazného předpisu mělo být porušeno při vykonávání údajných samotných zeměměřických činností. Nakonec stěžovatel argumentoval porušením zásady materiální pravdy, neboť dle něj nebyl ve správním řízení zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatel v kasační stížnosti pouze opakuje, jinak formuluje a do větších podrobností rozvádí totožné argumenty, které (mimo mnohé jiné) uplatnil již ve správním řízení a poté v řízení před krajským soudem. Žalovaný proto odkázal na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Napadený rozsudek považuje za zákonný a přezkoumatelný, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[17] Stěžejní část kasační argumentace se týká neurčitosti výroku rozhodnutí inspektorátu a nesprávného hodnocení této otázky krajským soudem. Nejvyšší správní soud se s touto námitkou ztotožnil, a proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[18] Náležitosti výroku správního rozhodnutí v obecné rovině upravuje § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle kterého se ve výrokové části uvede „řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.“

[19] Požadavky na vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o spáchání správního deliktu se podrobně zabýval rozšířený senát v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS - věc *AQUA SERVIS* (toto rozhodnutí se sice vztahovalo ještě ke správnímu řádu z roku 1967, resp. jeho § 47 odst. 2 stanovícímú náležitosti výroku správního rozhodnutí, jeho závěry jsou však použitelné i na nyní účinnou právní úpravu). Rozšířený senát zde konstatoval: „Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o

správním deliktu [...] vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z ustanovení § 47 odst. 2 starého správního řádu, neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. [...] Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“

[20] Rozšířený senát vyloučil úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny pouze v odůvodnění správního rozhodnutí. Zdůraznil, že tyto náležitosti musí obsahovat samotný výrok rozhodnutí, neboť „je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.“ Rozšířený senát tak uzavřel, že neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s].

[21] Konkretizací skutku ve výroku rozhodnutí o správním deliktu se rozšířený senát zabýval také v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS, v němž uvedl, že: „správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí [...] uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.“ Uznal ovšem, že nelze postupovat zcela formalisticky a jakoukoliv vadu vymezení právní kvalifikace správního deliktu ve výrokové části považovat za důvod pro zrušení správního rozhodnutí: „Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Samozřejmě pokud by správní orgán blíže necitoval další ustanovení zakládající (plnohodnotnou) normu ani v odůvodnění, bude to zpravidla důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Důležité bude též to, zda neuvedení určitého ustanovení zakládá nějakou relevantní právní otázku, např. nebude-li jasné, jaká norma má být použita s ohledem na časový střet nového a starého zákona.“

[22] V nyní posuzované věci inspektorát uznal stěžovatele vinným ze spáchání jiného správního deliktu ve smyslu § 17b odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o zeměměřictví, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Podle tohoto ustanovení se jiného správního deliktu na úseku zeměměřictví dopustí fyzická osoba, které bylo uděleno úřední oprávnění, jestliže *„nedodržuje podmínky nebo povinnosti stanovené tímto zákonem pro ověřování výsledků zeměměřických činností využívaných pro katastr nemovitostí České republiky nebo základní státní mapové dílo“*.

[23] Inspektorát ve výroku svého rozhodnutí specifikoval protiprávní jednání stěžovatele následovně: úředně oprávněný zeměměřický inženýr Ing. J. L. (...) se dopustil porušení pořádku na úseku zeměměřictví, jiného správního deliktu podle § 17b odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o zeměměřictví tím, že *„dne 29. 12. 2016 pod číslem ověření 56/2016 ověřil výsledek zeměměřické činnosti - zakázka číslo 28/2015 i technickou zprávu ke zjišťování průběhu hranic pozemků pro obvody pozemkové úpravy, vše v katastrálním území L., okres česká Lípa, nesplňující požadavky stanovené předpisy na správnost a úplnost náležitostí, tedy nedodržel povinnosti stanovené tímto zákonem pro ověřování výsledků zeměměřických činností využívaných pro katastr nemovitostí České republiky.“*

[24] S ohledem na shora citované judikатурní závěry je třeba konstatovat, že výrok rozhodnutí inspektorátu je zcela neurčitý, neboť z něj samotného není vůbec zřejmé, jakou svou zákonnou povinnost, stanovenou v jakém ustanovení zákona, měl stěžovatel porušit, a v čem konkrétně jeho nesprávný postup spočíval. Krajskému soudu tak nelze přisvědčit, že by inspektorát ve výroku svého rozhodnutí dostatečně identifikoval skutek tak, aby nebylo možno jej zaměnit s jiným. Z výroku rozhodnutí inspektorátu je v podstatě patrné pouze to, že stěžovatel při ověření výsledku uvedené zeměměřické činnosti provedeném dne 29. 12. 2016 postupoval v rozporu se zákonem. Je však třeba vzít v úvahu, že stěžovatel se mohl při ověřování uvedené zakázky dopustit vícero pochybení, a proto bylo nutno, aby správní orgán již ve výroku rozhodnutí přesně vymezil, za jaká konkrétní pochybení stěžovatele trestá. Jak vyplývá z výše citované judikatury, jen přesnou identifikací protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí lze vyloučit možnou záměnu s jiným jednáním a předejít tak riziku, že bude stěžovatel dvakrát trestán za tutéž věc.

[25] Nelze tedy považovat za dostatečné, že inspektorát konkretizoval protiprávní jednání stěžovatele v odůvodnění svého rozhodnutí. Až zde specifikoval, že stěžovatel jako ověřovatel nedodržel povinnosti stanovené v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřictví, podle něhož je fyzická osoba s úředním oprávněním povinna při ověřování výsledků zeměměřických činností jednat odborně, nestranně a vycházet vždy ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Neodbornost stěžovatelova postupu měla spočívat zejména ve dvou pochybeních, a to: 1) Při předvytyčení stěžovatel vytyčil většinu šetřených hranic podle stavu v KMD (tj. katastrální mapa digitalizovaná), tedy vytyčoval souřadnice obrazu. Inspektorát vysvětlil, že pokud by stěžovatel předvytyčoval souřadnice polohy dle pravidel stanovených v článku I. odst. 6 Dohody podle § 10 odst. 1 vyhlášky 13/2014 Sb, tak by nebyly chybně vyšetřeny hranice např. v okolí ppč. X v k. ú. L., což je patrné z přiloženého ortofota a katastrální mapy. 2) Stěžovatel nestabilizoval lomové body na obvodu komplexních pozemkových úprav trvalým způsobem, jak je uvedeno v odst. 5.2 návodu pro obnovu katastrálního operátu a v čl. II Dohody podle § 10 odst. 1 vyhlášky

č. 13/2014 Sb. Tato pochybení potvrdil a rozvedl ve svém rozhodnutí i žalovaný. Stěžovatelem (již v odvolání) namítanou nesrozumitelnost výroku rozhodnutí inspektorátu ovšem nenapravil.

[26] Aby správní orgány dostály nárokům kladeným zákonem i soudní praxí na určitost výroku rozhodnutí, musely by v něm konkretizovat, v čem konkrétně nedodržení zákonných povinností stěžovatele při ověřování daného výsledku zeměměřické činnosti spočívalo, a uvést, jaká konkrétní ustanovení zákonů tím stěžovatel porušil. Stěžovateli totiž musí být již z výroku správního rozhodnutí zcela zřejmé, za jaké jednání je postihován, a proti čemu se má případně bránit. Inspektorát měl tedy ve výroku rozhodnutí specifikovat dvě stěžovateli vytykaná pochybení, která podrobněji popsal v odůvodnění rozhodnutí, a vyloučit tak možnost záměny trestaného skutku s případnými jinými pochybeními, kterých se mohl stěžovatel při ověřování téhož výsledku zeměměřické činnosti dopustit.

[27] Nejvyšší správní soud tedy přisvědčil námitce stěžovatele, že výrok rozhodnutí inspektorátu byl formulován zcela nedostatečně, neboť z něj není zřejmé, za jaký konkrétní skutek byl stěžovatel potrestán. Jedná se o vadu, která činí napadená správní rozhodnutí nepřezkoumatelnými. Soud se tedy již pro nadbytečnost nezabýval dalšími kasačními námitkami zpochybňujícími závěr správních orgánů, že se stěžovatel skutečně dopustil jiného správního deliktu.

V. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Protože již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného (nesrozumitelnost výroku rozhodnutí inspektorátu), rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i toto ve výroku označené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[29] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Ve vztahu k výsledku celého soudního řízení je pak nutno posuzovat procesní úspěšnost účastníků řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s. má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníku řízení, který úspěch ve věci neměl. Z tohoto pohledu je nutno za úspěšného účastníka považovat žalobce; naopak žalovaný měl v řízení zájem na zachování rozhodnutí správních orgánů.

[30] Co se týče nákladů řízení o žalobě, ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta. Odměna advokáta zahrnuje tři úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky k vyjádření k žalobě [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 3.100 Kč za každý úkon [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna advokáta v řízení

před krajským soudem tak činí 10.200 Kč. Náklady řízení před krajským soudem tedy celkově představovaly 13.200 Kč.

[31] Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 5.000 Kč a odměně advokáta, která zahrnuje odměnu za jeden úkon právní služby [sepsání kasační stížnosti, § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], tj. 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna advokátka tak činí 3.400 Kč. Celkově tedy náklady řízení před Nejvyšším správním soudem představovaly 8.400 Kč.

[32] Žalovaný je proto povinen stěžovateli uhradit náklady řízení o žalobě i kasační stížnosti v celkové výši 21.600 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele JUDr. Bc. Milana Čmelíka, advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu